

DIKTER I FRÅNVARONS TECKEN

Ann Hallström, född 1970, debuterar med diktsamlingen "Det är en frånvaro av steg som knastrar". Titeln antyder en livshållning eller möjligen ett avståndstagande, en sorts vägran att befatta sig med en centrallyrisk författarroll, där jaget registrerar känslomässiga upplevelser och intryck. Frånvaron, som en sorts icke-närvaro, i ett intellektuellt språkspel mellan ting och människa; en registrerande diktarhållning, där intrycken passerar i revy.

Det kan därför vara svårt att få grepp om vad som händer i denna objektiva poesi som författarinnan redovisar. Dikterna är många gånger längre passager, där en prosadikt i huvudsatser visar en väl organiserad struktur. Sedan avbrutna partier med ett fåtal rader på varje sida. Man letar efter en kod, ett mönster, en tematisk hållning, en infallsvinkel.

Detta är onekligen begåvat skrivet. Enskilda dikterna är väl utmejslade med anspelningar och metaforiskt drivna kompositioner. På ett sätt påminns jag om en inre psykisk laddning, som visar sig utspelas mellan en fysisk gestalt under namnet "Ålmannen" och en överjagsgestalt, som fått namnet "Doktorn". Mellan dessa inre psykiska och fysiska symbolgestalter kan läsaren ana ett själsligt tema innehållande oro och hemlöshet. Samtidigt ger Hallström överraskande associationskedjor, disparat uttryck, kombinationer av ord och tankar, som är svåra att följa.

Orden försöker nå in till olika verkligheter. "Ringarna på vattnet" flyter sakta ut till läsaren för att bli medvetande. Läsningen blir då och då trevande, ibland spännande och överraskande. Och Hallström glider snabbt undan och skriver sig fram till en sorts fristående tavlor, intryck, motivkretsar, vilka då och då kan sammanfogas och få betydelse.

De prosalyriska dikterna är väl uppbyggda med korta satsfogningar och med huvudsatsens tyngd. Plötsligt kan dock uppbyggnaden brytas av då ett flöde av meningar och betydelser staplats på varandra, som hos Marcel Proust. Annars förs mina tankar till den nya franska romanformen, där registrering och en mycket noggrann verklighetsiakttagelse drivs in absurdum.

Om jag ur texten rycker några formuleringar och associativa konstruktioner så märks hur väl poeten formulerar sig. Kanske är det "stegen som knastrar" i dikterna. En rörelse i språket. Här kan läsaren möta "de dova andetagen" och "en styv, fläta av metall som klingar". Och samtidigt möta "Revben utav blanka trådar" eller "nervbanor som har sågats itu." Det är här som antitesterna kan uppenbaras, och diktens spännvidd få den korta diktens slagkraft med formuleringar som:

Ur kranen faller en droppe.
Det är en ousinlig källa.

Ur denna poetiska komplexitet vaskar Ann Hallström fram korta kärnfulla formuleringar, som visar poetisk mognad, för att i nästa stund skriva porträttliknande vykort, vilka kan handla om tapeter, en flicka, nylonstrumpor, ett fotografi, en dröm eller staden - ett Warszawa, där hon inte kan andas. "Och det är lördag. Doktorn sover djupt. Fönsterblecket är täckt av spillning.":

Mjölk från en sönderslagen flaska rinner ut över perrongen.

Så slutar diktsamlingen. Den kan liknas vid en kafkainspirerad mörk bild, där mänskligt liv känns långt borta; kanske just då när vanmakten tagit överhanden och frånvaron av liv är det enda den öde perrongen kan påminna om.
Nog "knastrar stegen" i Ann Hallströms debutdiktsamling. Vem vart går de?

Hans-Evert Renérius

Bok: Ann Hallström: Det är en frånvaro av steg som knastrar. Dikter. W & W.